

Historiaa

JA HUIPPUSALIBANDYA

Kun Vuosaaren urheilutalolle 80-luvun alussa kokoontui joukko miehiä letkumailtojen ja pesisräpylöiden kanssa, ei vielä Suomessa, eikä hädin tuskin koko maailmassakaan tiedetty lajista nimeltä salibandy. Nämä miehet **JP Anttilan** johdolla tulivat itsekin pelaamaan sählyä, työpaikkaporukalla ja leikkimielellä. Jos salibandy oli tuolloin tuntematon käsite, vielä vähemmän kirjainyhdistelmä SSV sai sen kuulijoissa aikaan vastakaikua.

Sähly oli vasta rantautunut Suomeen ja suosituinta se oli kouluissa uutena vauhdikkaana sisäpaloilulajina. Varsinaista urheilua se ei vielä ollut, eikä sitä tuolloin kukaan tosissaan harrastanutkaan. Myös SSV:n kaksikymmenvuotinen historia alkoi duuniporukan koulusäbähöntsytistä. Joustavin letkumailoin palloa läimittiin käsipallomaaliin, jossa rouhealla pesäpalloräpylällä varustautunut maalivahti teki parhaansa pitääkseen lukemat siedettävi-

1986 ... 2006

nä. SSV:n alulle panija, entinen pelaaja ja valmentaja JP Anttila muistaa, kuinka tulevan SSV:n ydinporukka kokoontui Vuosaaren Venekerholaisten kanssa pelaamaan heidän vuorollaan milloin vain kerkesivät. Anttila itse pelasi aktiivisesti jalkapalloa ja suunnisti, joten runsaasti aikaa uudelle harrastukselle ei vielä tuolloin löytynyt.

Vuosi 1986 oli vuosaarelaisen urheilun vedenjakaja. JP Anttila ja hänen ystävänsä **Jari Wassholm** päättivät lopettaa aktiivisen jalkapalloilun Puotinkylän Valtissa. Lumessa rämpiminen ei pitkänä talvikuu-kausina ollut herkkua, ja he tähtäsivät oman seuran perustamiseen. Vuosaaren urheilutalon liepeillä asunut Anttila oli myös kyseisen rakennuksen vahtimestarina töissä tuona talvena, ja sattumalta paikassa järjestettiin silloin ensimmäisiä salibandyn SM-kilpailuja. Kilpailun järjestäjänä ollut **Pekka Mukkala** laittoi vahtimestarin raahaamaan pöytiä saliin ja rakentamaan niistä kaukalon. Kisoja aitiopaikalta seurannut Anttila sai idean. Alasarjoihin perusteilla oleva futisseura vaihtui Suomen suurimmaksi salibandy-seuraksi.

Oli perustettava virallinen urheiluseura, jotta kilpailuihin olisi asiaa. Varoja nuorilla miehillä ei hirveästi ollut, joten apua harjoitusvuorojen maksuun oli saatava. Anttila ystävineen tajusi, ettei kukaan täysjärkinen tukisi ainoastaan sählynpe- laajia, tarvittiin jotain muutakin. Niinpä Helsingin kaupungin päättäjille lähti kirje, jossa Salibandy ja Sulkapallo Vuosaari haki tukea aloittelevan seuran toimintaan. Syntyi kirjainyhdistelmä SSV. Viimeisen sysäyksen kolmikirjaimiseen nimeen antoi Anttilan jalkapallotausta. Miehen suosikkijoukkue oli saksalainen HSV, joten valinta oli helppo.

Salibandyn ohessa Vuosaareissa lätkittiin siis myös sulkapalloa. Yhtään virallista otte- lua ei silti nähty, sillä sulkapallo oli mukana vain näön vuoksi, kaupungin rahahanojen avaamiseksi. Alkuaikoina rahaa hankittiin myös muilla keinoin. Sponsorit olivat uudelle lajille tiukassa, joten luovia ratkaisuja piti keksiä. Tuohon aikaan ei Suomessa vielä valmistettu, eikä edes maahantuotu mailoja saatikka muita salibandyvarusteita, joten Anttila joukkoineen ja tyttöystävi- neen yhdistivät matkailun ja hyödyn. He risteilivät lajin emämaahan Ruotsiin, osti-

vat parempia mailoja ja myivät niitä sitten Suomessa eteenpäin. **Jarmo Perttilän** perustettua legendaarisen Prostick -mailamerkin, omatoiminen maahantuonti luonnollisesti tyrehtyi, mutta samalla tuottoisa yhteistyö Dalmacista SSV:een kaudelle 92-93 siirtyneen Perttilän kanssa alkoi. Mailojen maahantuonti oli välttämätöntä, ja tärkeässä roolissa koko kotimaisen salibandyn kehityksen kannalta. SSV:n ensimmäisiä yrityssponsoreita olivat mm. Mammakeskus, Vuosaarelainen Ravintola Rastikrouvi, Vuosaaren KOP pankki ja PizzaTime Pizzeria Malmilta.

Uuden seuran perustamiseen liittyy aina olennaisena osana ulkoisten tunnusmerkkien, kuten logon ja värien suunnittelu. Vuosien saatossa SSV:n värit ovat vaihdelleet runsaasti, mikä selittyy osaksi siten, että alkuperäiset värit syntyivät pelaajien tyttöystävien päähänpistosta. He tiesivät raumalaisen vaatealan yrityksen, jonka

mallistosta pelaajat bongasivat mustavalkoisen vinoruudullisen verryttelyasun. Väriasioissa tyttöystävät saivat äänensä kuuluviin ja näin SSV lämmitteli varhaisvuotensa ennen otteluita pinkkisinisissä vinoruuduissa. Samalta yrittäjältä tilattiin myös valkoiset ja siniset pelipaidat, lukuun ottamatta yhtä kappaletta, joka oli pinkillä höystetty. Kenen paita tuo oli, sitä tarina ei kerro. Tätä ennen joukkue oli pelannut vakuutusyhtiö Kansa Yhtiöltä saamissaan valkoisissa liiveissä. Liivit joukkueelle järjesti sen ensimmäinen valmentaja **Jarmo Räikkönen**. Nykyinen Tshekin maajoukkuevalmentaja **Pasi Tilander** muistaa kuinka Dalmacin fanit kiittailivat liiveistä iskevillä ”Turha Kansan koittaa, Dalmac voittoa!” -huudoilla. Kun SSV siten 90-luvun alussa selviytyi Euro Cupiin, edusti se siellä ikään kuin koko Suomea ja pelasi näin sinivalkoisissa. Tuolle kaudelle 1993-1994 SSV sai koko varustesetin Adidakselta. Yhdistyminen Viikinkien

kanssa toi väreihin vielä mustan lisäksi, ja nykyään SSV pelaa valkomustissa. Vanhoja SSV -paitoja voi käydä bongailemassa Venäjänkarjalassa, jonne niitä on hyväntekävyyden nimissä lahjoitettu.

Jos seuralla ei koskaan ole ollut käytännössä pysyviä värejä, ovat myös logot vaihtuneet tiuhaan tahtiin. Alkuperäinen, sinivalkoinen ympyrä, on salibandypallon ja sulkapallon yhdistelmä ylhäältä katsottuna. Sen suunnitteli seuran perustajajäseninä oleva **Pekka Heinlahti**. Monen groteskinkin väännöksen kautta on päädytty nykyiseen asetelmaan, jossa punainen salibandypallo viikinkihattu päässään pitelee mailaa käsissään. Hatussa lukee ”Salibandyseura” ja pallon yli kulkee suurella sinisellä ”Viikingit”.

Ensimmäisten kausien seuraorganisaatio koostui myös pelaajista. Anttila itse toimi rahastonhoitajana ja **Tom Ingberg** kantoi suuren vastuun SSV:n ensimmäisenä puheenjohtajana. Ingberg oli enemmän sulkapallomiehiä, mutta kun hän hallilla työskenteli, niin Anttila ja SSV tulivat sitä kautta tutuiksi. Alkuvuosina seuran hallituksessa ja eri toimissa vaihtuivat ihmiset tiuhaan, mikä toi aina uutta intoa, energiaa ja ideoita toimintaan mukaan. Anttilan siviilityöstä Vuosaaren urheilutalolla oli todellista hyötyä miehen järjestäessä seuralle vuoroja hallilta.

SSV perustettiin vailla kovia tavoitteita, eikä sellaisia edes olisi niin nuoren lajin kuin salibandy, puitteissa voinutkaan asettaa. Virallisten otteluiden lisäksi porukka kokoontui pelaamaan pitkiä, jopa kolmen tai neljän tunnin mittaisia sessioita ja saunomaan päälle. Hauskanpito ja yhdessäolo

tutulla porukalla oli tärkeintä. Tilanderin mukaan brenkkua otettiin niin joukkueessa kuin joukkueessa usein vielä otte-lua edeltävänä iltana, ja muutenkin matseihin valmistautuminen sujui rennoissa merkeissä. Vuosaaren toinen salibandyseura Viikingit ihmetteli avoimesti SSV:n perustamista, mutta he sekä Vuosaaren Venekerholaiset halusivat pelata ja viettää aikaa vain keskenään.

Ensimmäiset viralliset ottelunsa SSV pelasi vuonna 1987 miesten ykkösdivisioonassa. SSV pääsi heti karsimaan noususta mestaruussarjaan, mutta ei onnistunut pelillisesti tarpeeksi hyvin ja jäi rannalle. Kabinetti puolella asiat kuitenkin rullasivat, kun nousun saavuttanut tamperelainen Manse City ei katsonut viisaaksi lähteä ylemmälle sarjatasolle ja luopui paikasta. Järjestettiin uudet karsinnat neljän joukkueen kesken. SSV, Bolla Bolla, Lemon ja SaPa SM-sarjan puolelta kisasivat pääsarjapaikasta. Toisessa ottelussa SaPaa vastaan ratkesi nousu, kun JP Anttilan kahdesta metristä yläkulmaan laukomalla rankkari-maalilla SSV päihitti vastustajansa 1-0 ja karkasi muiden tavoittamattomiin.

Ensimmäiset pari kautta pääsarjassa menivät uudelta vuosaarelaisporukalta enemmän tai vähemmän opettelun merkeissä, mutta aseman säilyttäminen ylimmällä tasolla onnistui. Uusi tuleva mahtiseura otti ensimmäisiä askeleitaan suomalaisella urheilukartalla. Seuraava vuosikymmen toisi glorioaa niin kotimaassa kuin kansainvälisilläkin kentillä ja vakiinnuttaisi SSV:n lopullisesti suomalaisen urheilun eliittiin.